

- Saul.
 - Földi ésszel, „horizontálisan” gondolkodó, döntő ember. Ez a mi természetünk. Így indultunk, így keresett meg minket Isten. Saul is keresi. – Szorgalmas, fontos neki az apja, de Isten nem ezért keresi. Nem a jó tulajdonságainkat keresi, hanem „más emberré” akar tenni, új szívet akar adni.
 - „Más emberré leszel” – Saul prófétált a többiekkel együtt: élmény. Továbbra is a saját feje után ment. Az új szívet kérnie és elfogadnia kellett volna. – A vallást is a saját akarata szerint gyakorolta: maga mutat be áldozatot; a legyőzött várost csak „majdnem” irtja ki: megtartja (ill. hagyja, hogy a nép megtartsa), ami tetszik neki.
 - Fiatalok keresik az élményeket, abban a veszélyben vannak, hogy „élménymegtérést” élnek át, és ezt elégnak tartják. A mai kor felszíniessége is erre csábít.
 - A megtérést (akár „nagy élményből” származik, akár csendesen történt) folytatni kell, Istenre, ígére figyeléssel, engedelmességgel. Én is megláttam, hogy nem minden az egyszeri megtérés, bár ez a kezdet.
- Saul szolgálja.
 - Ő hívja fel Saul figyelmét arra, hogy a segítség Istentől jön: Ő tud mindent, ismeri az aktuális problémát, és segíteni akar, mert szeret. Azt nem tudja, hogy Istennek nagyobb terve van Saulal. Amit tud Istenről, azt mondja el, és azt váltja gyakorlatra: valóságosan bízik Istenben.
 - Lehet, hogy egy adott helyzetben én sem tudok sokat mondani Istenről (akár a saját problémámról van szó, akár más mondja el nekem az övét). Mit tehetek? „Gyere az Isten emberéhez...” – a gyülekezetbe, hívők közé, akik bizonyosságot tudnak tenni szóban és az életükkel, hogy Isten valóságosan Úr, aki irányít, munkálkodik a mai ember életében is, és aki a konkrét („földi”) gondot is látja, és segíthet úgy, ahogy Ő akarja. És aki többet is adhat.
- Sámuel.
 - „Isten embere.” Sámuel = „akit Istentől kértek”, és akit Istennek ajánlottak fel. Isten közelében nőtt fel – Éli fiai is, mégsem lettek Isten emberei. Isten megszólította, ő engedelmes volt, és ezután Isten továbbra is beszélt vele. Velünk is fenn akarja tartani Isten a folyamatos kapcsolatot, de ehhez kell, hogy hallgassuk az Igét (nem emberi beszédként), és engedelmeskedjünk.
 - Nem tartotta jónak, hogy Izráel népe királyt kíván (ill. Isten is megmondta neki, hogy ez nem jó), mégis engedelmes volt.
 - Később ő keni fel Dávidot is, és abból is tanul, ahogyan Isten kiválasztja (10,24 ↔ 16,7).
 - Nemcsak általános igazságokat ismert meg, hanem azt is megtudhatta, hogy „holnap küldök hozzád egy embert...”, és tudta, mit kell tennie Saulal, és mik fognak történni vele útközben. Prófétai vonás. Ma is kijelenthet Isten a hívőnek konkrét dolgokat. Ezt „megtanulni” csak annyiban lehet, hogy az Igét és Istent egyre mélyebben megismerjük. Nem elméletben, hanem a vele járásban, engedelmisségben. Istenre hagyjuk a döntést, hogy hogyan használ: akár „próféták”

leszünk, akár „csak” olyanok, mint a szolga, aki hívja az embereket Jézushoz (az „Isten emberéhez”, az Isten-emberhez).